

THƠ

HUYỀN VÂN THANH

(Về Nguồn - Tây Đô)

SẼ KHÔNG CÒN MỘNG THI NHÂN NỮA

* *Thương nhớ và Kính tặng*

cô Nguyễn Thị Lệ Châu
và **thầy Trần Đức Thắng,**
hai GS dạy Quốc Văn lớp tôi
năm Đệ Thất D (1960-1961)
và Đệ Lục D (1961-1962)
dưới mái trường PTG Cần Thơ.
HVT

Tuổi trẻ nhiều mơ mộng cuộc đời
Điểm trang hư vọng thế cho vui
Bao nhiêu dư ảnh ngày xưa ấy
Giờ mất dần theo điệu khóc cười.

Ngày trước... xa rồi anh vẫn nhớ
Vào trường cô dạy học làm thơ
Anh nuôi giấc mộng thành thi sĩ
Để viết nhiều cho tuổi học trò.

Những lời anh viết không vắn điệu
Cô cũng khen và khuyến khích anh
*"Ngày sau em nhớ theo văn nghiệp
Kiên nhẫn đi rồi mộng sẽ thành".*

Lần đầu anh đặt thơ cho Mẹ
Thơ cho Ba... và thơ nhớ thương
Thơ anh gửi báo không đăng được?
Phải chép vào trang vở học đường.

Bảy tám năm trời nuôi ảo vọng

Làm thơ đăng báo được người xem
Những vắn vụng đại theo năm tháng
Đệt chuyện tình yêu - chuyện của em.

Anh muốn người ta nhớ đến luôn
Thơ anh... nhưng chính đáng em thương
Người yêu thi sĩ đừng lo sợ
Anh sẽ xây tròn mộng vẫn vương.

Sự nghiệp làm thơ anh để dành
Bằng bao trang báo của ngày xanh
Bây giờ anh định in thành sách
Ý nguyện trao về em của anh.

Có lẽ em còn ngờ anh lắm
Và cho anh có mộng làm cao
Để bao nhiêu kẻ hâm tài nghệ
Được dịp gần anh - em khổ đau!

Em bảo: *"Giờ anh mau đổi thay
Mau quên để wóm mộng trang đài
Còn em, "cô bé không nhan sắc"
Đâu thể so bằng được với ai!"*.

Em bảo: *"Sao anh không chiều chuộng?
Sao anh không muốn đẹp lòng em?
Hay là... anh chẳng yêu em nữa?
Cứ nói đi, rồi hăng liệt xem!"*

Anh muốn nói nhiều cho em hiểu
Tình anh... với chuyện của anh làm
Nhưng em không thích *"anh gian dối"*
Đành để buồn riêng anh... tháng năm.

Tuổi thơ theo với tuổi tên mình
Anh tiếc thắm cho kiếp học sinh
Buổi trước nếu cô không khuyên dạy
Thì anh đâu để khổ nhân tình?

Em hỏi, bây giờ anh chợt hiểu
Làm thơ đâu đổi được tình yêu
Sẽ không còn mộng thi nhân nữa
Để chuyện trăm năm được mỹ miều.

Đêm nhà trọ 3-11-1966

HUYỀN VÂN THANH

(Về Nguồn - Tây Đô)